

Arrest

nr. 210 815 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Murajarabad, provincie Azad Kashmir. In november of december 2008 leerde u op uw werk uw huidige echtgenoot Q.(...) M.(...) (O.V. nummer X) kennen. Enkele maanden later besloot u om met hem te trouwen. U vertelde dit aan uw familie maar zij gingen daar niet mee akkoord. U was al sinds u klein was beloofd aan uw neef om met hem te trouwen. U werd geslagen door uw broers en mocht niet meer gaan werken. Een week later kreeg u telefoon van uw werk dat er een belangrijke meeting was gepland

waarop u aanwezig diende te zijn. U kreeg de toestemming van uw familie om te gaan. U legde de situatie uit aan uw echtgenoot en hij zei u dat u een excuus moest verzinnen om thuis weg te geraken. Enkele weken later zei u uw familie dat u voor een opleiding naar Islamabad moest gaan. Op 8 mei 2009 werd u opgewacht door uw man en zijn neef en jullie werden naar Lahore gebracht. Daar verbleef u bij een vriend van de neef van uw man. Een week later bent u met uw man getrouwd. Uw broers gingen een aantal keer naar uw schoonfamilie en bedreigden hen. Ze gingen tevens naar de politie en dienden een "FIR" (First Information Report) in. Op 11 maart 2011 werd uw dochter geboren in Lahore. Hierna kwamen uw broers te weten dat u in Lahore was en verhuisde u naar Karachi. Daar verbleef u tot uw vertrek uit Pakistan op 29 mei 2011. U reisde samen met uw echtgenoot van Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk. U werd daarbij vergezeld van een smokkelaar. In februari 2012 reisde u met uw echtgenoot van het Verenigd Koninkrijk naar België. Op 29 februari 2012 diende u en uw echtgenoot Q.(...) M.(...) (O.V. nummer X) een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Daar u via het Verenigd Koninkrijk Europa bent binnen gekomen werd een terugname overeenkomst afgesloten met het Verenigd Koninkrijk. U en uw echtgenoot werden vastgezet in het gesloten centrum te Sint-Gilles Waas met het oog op repatriëring. In oktober 2012 wist uw echtgenoot uit het gesloten centrum te ontsnappen. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hem.

Op 31 mei 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een overlijdensakte van uw schoonvader, een gecertificeerde en een gewone fotokopie van een "FIR", een gecertificeerde en een gewone fotokopie van twee arrestatiebevelen, twee krantenartikelen, een fotokopie van een attest van IOM, een fotokopie van een attest van 'Diakonie Emergency Aid', een kopie van een attest van 'Dosti Development Foundation', een fotokopie van twee opleidingscertificaten en een fotokopie van een loonfiche. Op 17 oktober 2013 legde u een medisch attest neer.

Op 24 februari 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

U ging in beroep tegen deze beslissing en voegde aan uw dossier een brief van de kinderpsychiater toe, een attest van de psychiater en sociale medewerker en een brief van de sociaal assistent. Op 16 september 2014 bevestigde de RvV bovenstaande beslissing. Bovendien voegde de RvV daar ook aan toe dat er bijgevolg evenmin werd aangetoond dat u zich als alleenstaande vrouw niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw familiaal en sociaal netwerk in Pakistan. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar dit beroep werd door de Raad van State op 24 november 2014 verworpen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, diende u op 13 juni 2016 een derde asielaanvraag in. U zou nog steeds samenwonen met uw twee minderjarige kinderen. Uw (voormalige) echtgenoot zou sinds een jaar geleden opnieuw in België verblijven. U verklaarde nog steeds uw eigen familie te vrezen, wegens de problemen zoals u die tijdens uw vorige asielaanvraag had uiteengezet. U voegde er ook nog aan toe dat u recent gescheiden was en u hierdoor nu ook uw schoonfamilie vreest. U legde geen documenten neer ter staving van uw derde asielaanvraag.

Op 16/02/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U tekende beroep aan, maar dit werd door de RvV verworpen op 23/05/2017.

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 12/12/2017 een vierde asielaanvraag in. U verklaarde in Brussel een vrouw, genaamd Shadia ontmoet te hebben waarvan later bleek dat ze in contact zou staan van uw ex. Zij zou allerlei informatie doorgespeeld hebben aan uw ex-man. Ook zou zij u een advocaat voorgesteld hebben. U zou vernomen hebben dat uw ex-man alle verworven info aan uw familie doorgespeeld zou hebben. Nu zouden uw broers u en uw kinderen bedreigen. Ook zou Shadia u nu chanteren. Als u haar niet betaalt zou ze de Pakistaanse gemeenschap vertellen dat u een slechte vrouw bent. Ook zou u een andere advocaat onder de arm hebben genomen, waarna u door Shadia bedreigd werd. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende stukken neer: psy rapporten van uw dochter en u, medische documenten.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaart dat uw ex- man via iemand die u heeft leren kennen allerlei informatie heeft doorgespeeld aan uw familie die u nu bedreigen. Echter werd er reeds in het verleden op gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor uw familie. U herhaalt dus enkel in andere bewoordingen dezelfde vrees die in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Uw bewering dat uw echtgenoot via een contact van u allerlei informatie te weten zou zijn gekomen kunt u op geen enkele manier staven, het blijft dan ook een blote bewering. Ook de door u beschreven problemen met Shadia kunt u niet staven, terwijl men toch zou kunnen verwachten dat u hiermee naar de politie zou stappen. De problemen die u zou hebben met uw vroegere advocaat staan los van de beoordeling van uw asielaanvraag.

Wat betreft uw (beweerde) situatie als alleenstaande vrouw in Pakistan (hetgeen u geenszins staaft), dient te worden toegevoegd dat de RvV hierover in zijn arrest reeds een uitspraak heeft gedaan. U bracht echter geen enkel element aan die afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen gedaan door de RvV.

Daarnaast legde u verschillende medische en psy- rapporten neer van u en uw dochter. Hierover dient te worden opgemerkt dat u jullie medische en psychische problemen reeds in het verleden aanhaalde en staafde mits documenten. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de medische attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2016 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest vreedzame in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2016 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Evenmin vallen hier burgerslachtoffers bij te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

*“- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 57/6/2 van de wet van 15 december 1980.
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”*

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève mist dan ook juridische grondslag. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, omdat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en verzoekster niet verheldert op welke wijze dit beginsel zou worden geschonden. Aangezien verzoekster evenmin toelicht op welke wijze artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden werd, werd ook dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.5. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vierde en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de vrees voor haar familie.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas: "(...)Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U stelde dat u en uw echtgenoot problemen zouden hebben gekend met uw familie (in het bijzonder met uw broers) omwille van jullie relatie. Ter staving van uw beweerde problemen legde u een "FIR" en arrestatiebevelen neer (met vertaling) die door uw broers werden ingediend tegen uw echtgenoot in mei 2009. Over deze juridische documenten kunnen de volgende opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste is de herkomst van de juridische documenten onduidelijk. U legde geen enkele envelop neer waarmee u en uw echtgenoot de documenten zouden ontvangen hebben, aldus kan het CGVS niet beoordelen wanneer en hoe u deze documenten werden overgemaakt. Het is bovendien zeer bevreemdend dat u verschillende exemplaren van één en hetzelfde document, de FIR, voorlegde. U legde zowel een gewone fotokopie (zonder handtekening van de politie en rechtbank) evenals een gecertificeerde kopie (met handtekening van de politie) neer van een "FIR" (zie document 2, groene map). Het is bevreemdend dat de politie zelf aan uw schoonvader twee exemplaren zou bezorgen van eenzelfde klacht, immers heeft geen van beide documenten een stempel van de rechtbank en komen ze van de politie. Het CGVS erkent dat de politie een gecertificeerde kopie van een "FIR" met handtekening kan opstellen. De vraag is dan waarom de politie ook een gewone kopie, zonder waarde, zou afleveren. Dat is niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een beklagde enkel een gecertificeerde kopie kan verkrijgen op de rechtbank waarna er een stempel van de rechtbank aan wordt toegevoegd (zie document 3 p.6, blauwe map). Dit is niet het geval in de door u voorgelegde gecertificeerde "FIR", op dit exemplaar staat geen stempel van de rechtbank. Enkel een niet gecertificeerde kopie kan mogelijks verkregen worden via het politiekantoor (zie document 3 p.6, blauwe map). Het is dan ook zeer merkwaardig dat de politie aan uw familie ook een gewone kopie zou hebben afgeleverd. U legde hoe dan ook geen kopie neer die door de rechtbank zou zijn uitgegeven.

Ten tweede kan over de "FIR" inhoudelijk een aantal opmerkingen gemaakt worden. Zo ontbreekt het voorgedrukte serienummer op de "FIR". Nergens is een serienummer (maximaal zes cijfers) te bespeuren, zie ook informatie waarover het CGVS beschikt (zie document 3 p.7, blauwe map). Verder blijkt uit de door u aangebrachte vertaling dat uw echtgenoot beschuldigd wordt onder de volgende wetsartikelen: artikel 16/ZA, artikel 10 en 11. Naar deze artikelen wordt ook verwezen in de "FIR" en arrestatiebevelen in het Urdu. Artikel 16/ZA kan niet worden teruggevonden in het Pakistaanse strafwetboek. De artikelen 10 en 11 zijn louter een definitie van de begrippen man, vrouw en persoon (zie document 1, blauwe map). Het CGVS stelde u de vraag of u wist wat de inhoud was van deze wetsartikelen maar u bleef het antwoord schuldig (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). Het CGVS kan dan ook niet nagaan onder welke wetsartikelen uw echtgenoot werd beschuldigd. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan, zie informatie waarover het CGVS beschikt (zie document 4, blauwe map). Gezien bovenstaande opmerkingen lijkt dit in uw geval zo te zijn. Gezien de twijfel aangaande de authenticiteit van de "FIR" kunnen ook de arrestatiebevelen in twijfel worden getrokken (zie document 3, groene map), zeker gezien uw verklaringen eveneens niet aannemelijk waren.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat uw kennis en interesse in de juridische documenten, ofschoon uw echtgenoot werd beschuldigd door uw broers, gering is. Zoals eerder opgemerkt weet u niet onder welke wetsartikelen uw echtgenoot werd beschuldigd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). U weet niet wat de huidige stand van zaken is (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). U kon ook niet aangeven of de "FIR" werd overgebracht naar de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7). U weet ook niet of er nog andere juridische documenten werden uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5). Nochtans werden er reeds arrestatiebevelen uitgevaardigd in 2009 door de rechtbank zodat men kan verwachten dat de juridische procedure verder is verlopen en de rechtbank eventueel oproepingsbrieven, getuigen oproept en dergelijke. U en uw echtgenoot, noch uw schoonfamilie hebben inlichtingen ingewonnen bij een advocaat of mensenrechtenorganisatie over de aangespannen juridische procedure tegen uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5). Nochtans hebben u en uw echtgenoot nog twee jaar na de aanklacht in Pakistan verbleven. Het feit dat jullie op geen enkele manier getracht hebben de onschuld van uw echtgenoot aan te tonen, ondermijnt de ernst van de vrees. Na uw aankomst in België, hebt u ook geen enkele poging ondernomen om informatie in te winnen via ex-collega's, vrienden én ex-

werkgevers. U maakte u er zich telkens met een excuus vanaf (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8). U stelde dat na de dood van uw schoonvader, de neef van uw echtgenoot aan uw echtgenoot informatie gaf maar ook met deze neef hebt u geen contact (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4).

Gezien bovenstaande opmerkingen hecht het CGVS dan ook geen enkel geloof aan de neergelegde juridische documenten wegens het feit dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit ervan én gezien uw beperkte kennis en interesse over de aanklacht, nochtans de kern van uw asielaanvraag.

Verder is uit uw verklaringen gebleken dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier). U hebt deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde immers in het kader van uw eerste asielaanvraag in België dat u op 28 februari 2012 met een vlucht via de Verenigde Arabische Emiraten van Pakistan naar België reisde. U zou daarbij gebruik gemaakt hebben van een vals paspoort (zie dossier eerste asielaanvraag, verklaring "DVZ" punt 21, 35). Nadien bleek uit uw vingerafdrukken dat u in het bezit was van een visum voor het Verenigd Koninkrijk. U ontving een beslissing "26quater" (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) en werd samen met uw echtgenoot vastgezet in het centrum te Sint Gilles Waas met het oog op repatriëring. Bij uw tweede asielaanvraag gaf u toe dat u reeds op 29 mei 2011 Pakistan hebt verlaten en dat u sindsdien in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. U gaf eveneens toe dat u met uw eigen paspoort en een visum voor het Verenigd Koninkrijk bent gereisd (zie gehoorverslag CGVS 1 p.4). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie door de "DVZ" tijdens uw eerste asielaanvraag met de informatie van het "UKBA" toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld rechtstreeks van Pakistan naar België te zijn gereisd. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er verder geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u en uw echtgenoot geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had gezien een verblijf van meerdere maanden. U stelde dat u en uw echtgenoot geen asiel konden aanvragen in het "VK" omwille van uw bewering dat er veel Kasjmiri's in het "VK" wonen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Dit kan niet overtuigen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u en uw echtgenoot internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees."

De Raad bevestigde deze beslissing en oordeelde desbetreffend in arrest nr. 129 491 van 16 september 2014 als volgt:

"2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat haar asielaanvraag ongeloofwaardig is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoekster op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door haar Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk en tevens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden, (ii) zij en haar echtgenoot geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk, (iii) er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit van de door haar neergelegde juridische documenten en (iv) zij slechts geringe kennis en interesse heeft over de aanklacht wat nochtans de kern is van haar asielaanvraag. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er thans in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Azad Kashmir, geen sprake is van

willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing wordt derhalve geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden reden waarom zij en haar echtgenoot hun land van herkomst verlieten, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande te ontcrachten. Ze gaat niet in het minst in op die pertinente motieven uit de bestreden beslissing en onderneemt geen poging om deze te ontcrachten of te weerleggen, waardoor zij onverminderd gehandhaafd blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.4. Waar verzoekster voorhoudt een alleenstaande vrouw te zijn - zij verwijst hiertoe naar een attest van de psychiater en de sociale medewerker en naar een brief van de sociaal assistent - en zij in dit verband informatie aanhaalt die de extreme moeilijkheden voor een alleenstaande vrouw in Pakistan aantoon, wijst de Raad er op dat het loutere feit een alleenstaande vrouw te zijn met kinderen nog geen reden is om te veronderstellen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst als dusdanig zal gepercipieerd en vervolgd worden. Het profiel van alleenstaande vrouw dient immers niet alleen beoordeeld te worden naar verzoeksters echtelijke situatie, doch tevens dient te worden gekeken naar het netwerk waarop zij kan terugvallen in geval van terugkeer naar Pakistan. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die een MBA in Business Administration heeft en werkervaring heeft opgedaan bij verschillende NGO's (gehoorverslag 9 juli 2013, p. 2), over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk in Pakistan beschikt. Verzoekster stelde ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar dat zij geen contact meer had met haar familie sinds haar vlucht, doch er dient te worden opgemerkt dat zij dit gebrek aan contact uitdrukkelijk verbond aan de door haar naar voren gebrachte problemen dewelke ongeloofwaardig werden bevonden en die verzoekster in het verzoekschrift niet betwist. Derhalve is er, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster geen contact meer zou (kunnen) onderhouden met haar familie in haar land van herkomst en zij zich bij terugkeer niet opnieuw in datzelfde netwerk zou kunnen vestigen.

Waar verzoekster voorhoudt niet over de nodige telefoonnummers te beschikken om vrienden of vroegere werkgevers te contacteren, wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat van verzoekster kan worden verwacht deze gegevens op een of andere wijze te (trachten te) bekomen. Uit niets blijkt, en zij zelf toont het tegendeel niet aan en maakt dit geenszins aannemelijk, dat verzoekster reeds inspanningen in die zin heeft gedaan. Gelet op de vaststelling dat verzoekster hoogopgeleid is en zij ook gewerkt heeft in Pakistan kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij in de mogelijkheid is het nodige te doen om familie, vrienden, kennissen en vroegere werkgevers te contacteren. Uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt bovendien dat zij hier in België wel degelijk in staat is contacten te onderhouden met haar thuisland, zoals onder meer met een bevriende familie in Karachi.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een rapport inzake de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Pakistan, doch toont hiermee niet in concreto aan dat zij zich bij terugkeer in een gelijkaardige situatie zal bevinden. Verzoekster brengt geen enkele argumentatie naar voren waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk geen contact meer zou hebben met haar familie en vrienden, noch toont zij concreet aan dat zij in casu als dusdanig zal gepercipieerd worden door haar familie of de gemeenschap. Verder merkt verwerende partij terecht op dat verzoekster evenmin uit een zeer traditionele familie komt nu zij in Pakistan mocht studeren alsook voor verschillende internationale organisaties mocht werken voor haar huwelijk met haar echtgenoot.

De attesten gevoegd bij het verzoekschrift doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Niettegenstaande de situatie voor verzoekster en haar kinderen moeilijk kunnen zijn in een (open) opvangcentrum, herhaalt de Raad dat verzoekster als goed opgeleide jonge vrouw niet aantoon dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan niet op hetzelfde netwerk zal kunnen beroepen als voorheen. Deze vaststelling klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging heeft ondernomen om de gedane vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en bijgevolg de onmogelijkheid zich onder datzelfde netwerk te plaatsen, te weerleggen.

Verzoeksters algemene stelling dat ofschoon de psycholoog, psychiater en assistent geen compleet zicht hebben op haar geloofwaardigheid, maar dezen toch meer over haar weten dat de protection officer die haar slechts twee keer heeft gezien, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat."

Verzoeksters beroep bij de Raad van State werd op 24 november 2014 verworpen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.7. In het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag herhaalt verzoekster haar vrees voor haar familie.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

In zoverre verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar tweede asielaanvraag heeft aangehaald, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoeksters tweede asielaanvraag reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vrees voor haar familie.

Verzoekster verklaarde in het kader van haar vierde en huidige asielaanvraag dat haar ex-man via iemand die zij heeft leren kennen allerlei informatie heeft doorgespeeld aan haar familie die haar nu bedreigen. Verzoekster herhaalt dus enkel in andere bewoordingen dezelfde vrees die in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Met het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en de verwijzing naar algemene rapporten inzake gedongen huwelijken, brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die haar geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bijgevolg worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“U verklaart dat uw ex- man via iemand die u heeft leren kennen allerlei informatie heeft doorgespeeld aan uw familie die u nu bedreigen. Echter werd er reeds in het verleden op gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor uw familie. U herhaalt dus enkel in andere bewoordingen dezelfde vrees die in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Uw bewering dat uw echtgenoot via een contact van u allerlei informatie te weten zou zijn gekomen kunt u op geen enkele manier staven, het blijft dan ook een blote bewering. Ook de door u beschreven problemen met Shadia kunt u niet staven, terwijl men toch zou kunnen verwachten dat u hiermee naar de politie zou stappen. De problemen die u zou hebben met uw vroegere advocaat staan los van de beoordeling van uw asielaanvraag”.*

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Immers, verzoekster herhaalt slechts haar verklaringen omtrent de scheiding van haar man en het doorspelen van informatie aan haar familie; gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag reeds uiteenzette en waarbij definitief is komen vast te staan dat dit asielrelaas ongeloofwaardig is. Het citeren van passages uit het Vluchtelingenverdrag inzake geweld tegen vrouwen en het aanbrengen van algemene informatie op de website *“<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/conventie-van-istanbul-over-geweld-tegen-vrouwen-en-huiselijk-geweld-in-werking-op-1-juli-2016>”* volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde vervolgens met betrekking tot de door verzoekster neergelegde medische rapporten en de documenten terecht het volgende: *Daarnaast legde u verschillende medische en psy- rapporten neer van u en uw dochter. Hierover dient te worden opgemerkt dat u jullie medische en psychische problemen reeds in het verleden aanhaalde en staaftde mits documenten. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. (...) Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de medische attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).*"

Verzoekster voert haar psychologische kwetsbaarheid aan als nieuw element en verwijst dienaangaande in het verzoekschrift naar de verscheidene psychologische attesten en documenten die zij reeds neerlegde, zowel met betrekking tot haarzelf als met betrekking tot haar dochter F.. Verzoekster voegt bovendien bij het verzoekschrift, naast de rapporten en documenten die zij reeds eerder neerlegde nog bijkomende documenten waarin haar medische behandeling wordt geattesteerd.

De door verzoekster neergelegde rapporten en documenten maken melding van een depressie, angststoornissen, slaap-en geheugenproblemen, agressieve aanvallen en verwaarlozing in hoofde van verzoekster en een fragiele psychische toestand en verlatingsangst in hoofde van haar dochter F..

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de verschillende door verzoekster neergelegde medische attesten nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Het is de Raad evenmin duidelijk op welke wijze deze attesten en documenten verzoeksters verklaringen en de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

Deze attesten werden opgesteld op basis van verzoeksters eigen verklaringen. In zoverre dat zij verzoeksters vrees voor een gedwongen huwelijk en/of verstoting door haar familie als oorzaak van haar psychologische problemen aanduiden, moet er opnieuw op worden gewezen dat medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische letsels opliep. Een arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Hij kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Waar de attesten geheugenproblemen en cognitieve stoornissen melden, wordt opgemerkt dat deze vaststellingen weinig specifiek zijn. Zo blijkt niet dat er een neuro-psychologisch onderzoek dat deze vaststellingen dat zou kunnen ondersteunen en blijkt uit geen van de attesten hoe men tot deze diagnose is gekomen. Ten slotte stelt geen van de attesten dat verzoekster omwille van deze problemen niet in staat zou zijn gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Dienaangaande dient er ook opgemerkt te worden dat verzoeksters asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht omdat zij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door haar Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk alsook haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden, zij noch haar echtgenoot een asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk, er vraagtekens werden geplaatst bij de authenticiteit van de door haar neergelegde juridische documenten en zij slechts geringe kennis bleek te hebben over de aanklacht die de kern is van haar asielaanvraag. De door verzoekster ingeroepen psychische problemen van haarzelf en van haar dochter bieden geen verklaring voor bovenstaande vaststellingen en slagen er dan ook niet in de eerdere beoordeling te wijzigen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Ook de bijgevoegde schoolattesten van verzoeksters kinderen zijn geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Verzoekster meent verder dat zij genderspecifieke vervolging vreest. Zij verwijst hier naar het feit dat zij een alleenstaande vrouw is die niet meer over een netwerk in Pakistan beschikt. Op basis van deze genderspecten argumenteert zij bovendien dat zij tot een specifieke sociale groep behoort, namelijk die van de vrouw.

In het arrest nr. 129491 stelde de Raad desbetreffende reeds het volgende: *“Waar verzoekster voorhoudt een alleenstaande vrouw te zijn - zij verwijst hiertoe naar een attest van de psychiater en de sociale medewerker en naar een brief van de sociaal assistent - en zij in dit verband informatie aanhaalt die de extreme moeilijkheden voor een alleenstaande vrouw in Pakistan aantoont, wijst de Raad er op dat het loutere feit een alleenstaande vrouw te zijn met kinderen nog geen reden is om te veronderstellen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst als dusdanig zal gepercipieerd en vervolgd worden. Het profiel van alleenstaande vrouw dient immers niet alleen beoordeeld te worden naar verzoeksters echtelijke situatie, doch tevens dient te worden gekeken naar het netwerk waarop zij kan terugvallen in geval van terugkeer naar Pakistan. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die een MBA in Business Administration heeft en werkervaring heeft opgedaan bij verschillende NGO's (gehoorverslag 9 juli 2013, p. 2), over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk in Pakistan beschikt. Verzoekster stelde ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar dat zij geen contact meer had met haar familie sinds haar vlucht, doch er dient te worden opgemerkt dat zij dit gebrek aan contact uitdrukkelijk verbond aan de door haar naar voren gebrachte problemen dewelke ongeloofwaardig werden bevonden en die verzoekster in het verzoekschrift niet betwist. Derhalve is er, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster geen contact meer zou (kunnen) onderhouden met haar familie in haar land van herkomst en zij zich bij terugkeer niet opnieuw in datzelfde netwerk zou kunnen vestigen.”*

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dan ook terecht: *“Wat betreft uw (beweerde) situatie als alleenstaande vrouw in Pakistan (hetgeen u geenszins staaft), dient te worden toegevoegd dat de RvV hierover in zijn arrest reeds een uitspraak heeft gedaan. U bracht echter geen enkel element aan die afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen gedaan door de RvV.”*

Verzoekster brengt in haar huidige verzoek om internationale bescherming geen enkel nieuw element naar voor dat bovenstaande conclusies zou kunnen wijzigen. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd uiteen gezet, beperken verzoeksters verklaringen zich tot gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij bij een eerder verzoek uiteen heeft gezet en hetgeen ongeloofwaardig werd bevonden.

Waar zij thans onderstreept dat zij nu haar man heeft verlaten en bij een gedwongen terugkeer beschouwd zal worden als een vluchteling in de negatieve zin en hierbij verwijst naar algemene informatie van Amnesty International alsook naar de algemene informatie omtrent geweld ten opzichte van vrouwen, wordt opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met haar familie en dat de door haar voorgehouden scheiding van haar echtgenoot met geen enkel stuk wordt gestaafd. Opnieuw volstaat ook het louter verwijzen naar algemene informatie niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

2.8. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij verwijst opnieuw naar de precare positie van vrouwen in Pakistan en stelt dat de opleiding van jonge meisjes nog steeds een probleem is in Pakistan. Opnieuw moet verzoekster gewezen worden op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden profiel van een alleenstaande vrouw en dat de verwijzing naar algemene informatie desbetreffend niet volstaat. Ook waar verzoekster stelt dat schoolgaan voor jonge meisjes nog steeds problematisch is in Pakistan, is het louter aanhalen van algemene informatie onvoldoende om aan te tonen dat er in hoofde van verzoekster of haar dochters een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade bestaan. Verzoekster dient *in concreto* aan te tonen dat haar dochters niet in de mogelijkheid zouden zijn om in Pakistan naar school te gaan, hetgeen zij heeft nagelaten te doen.

Wat betreft de veiligheidssituatie oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2016 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest vreedzame in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2016 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Er is evenwel geen sprake van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Evenmin vallen hier burgerslachtoffers bij te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de actuele veiligheidssituatie in Azad Kashmir waarvan verzoekster afkomstig is op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de loop van 2016 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaatsvonden aan de Pakistaan-Indiase grens, is er geen sprake van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende ononderbroken gevechten aan voornoemde grens. Evenmin vallen hier burgerslachtoffers bij te betreuren. Verzoekster brengt geen informatie bij die hier een ander licht op kan werpen. Verzoekster citeert immers slechts bepaalde passages uit het in het administratief dossier aanwezige EASO rapport. Ook kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde en van haar kinderen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.9. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die

bindend is. De Raad stelt vast dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de door de Raad van State uitgesproken cassatie kan worden gelijkgesteld met onderhavige situatie gezien verzoekster zelf specificeert dat er een vernietiging werd uitgesproken omdat er geen psychologische expertise werd uitgevoerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl dit werd opgelegd door het eerste arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In casu* is dit nooit het geval geweest.

2.10. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

De Raad duidt er in dit verband nog op dat, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal verzoekster niet dient op te roepen voor een persoonlijk onderhoud wanneer deze in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden en een schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt evenmin aangetoond.

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.14. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook bestaan er, gelet op wat voorafgaat, geen ernstige aanwijzingen dat verzoekster in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF